

Datum van
inontvangstneming

:

22/01/2025

Zaak C-832/24**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

28 november 2024

Verwijzende rechter:

Bundesverwaltungsgericht (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

27 november 2024

Verzoekende partij:

SATEL Film GmbH

Voorwerp van het hoofdgeding

In het hoofdgeding heeft verzoekster beroep ingesteld tegen een besluit van de Telekom-Control-Kommission (regelgevende instantie voor de telecommunicatiemarkt) waarbij deze de opheffing heeft gelast van de IP-toegangsblokkeringen die een aanbieder van internettoegangsdiensten (hierna ook: „internetprovider”) na een aanmaning van verzoekster had ingesteld. Het betreft een administratief geschil waarover het Bundesverwaltungsgericht (federale bestuursrechter in eerste aanleg, Oostenrijk) uitspraak doet.

Aard en onderwerp van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Het gaat om een verzoek om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van Unierechtelijke bepalingen. Het verzoek heeft betrekking op het gebied „informatie- en communicatietechnologie”.

Prejudiciële vragen

1. a) Moet de uitzonderingsbepaling in artikel 3, lid 3, [derde] alinea („[...] behalve indien – en slechts zolang – dit nodig is om [...]”), junctis artikel 3, lid 3, [derde alinea,] onder a), van verordening (EU) 2015/2120 en de overwegingen 11

en 13 daarvan aldus worden uitgelegd dat, als een internetprovider (hierna: „ISP”) verkeersbeheersmaatregelen vaststelt om te voldoen aan zijn verplichtingen om de toegang tot illegale inhoud respectievelijk diensten onmogelijk te maken („internetblokkades” respectievelijk „blokkeringsmaatregel”), welke voortvloeien uit met het Unierecht overeenstemmende nationale bepalingen en waaraan de ISP onderworpen is, tegen de achtergrond van de voorschriften en verboden van artikel 3, leden 1 en 3, van verordening (EU) 2015/2120, artikel 11, lid 1, en artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”) alsmede de vaststellingen van het Hof van Justitie met name in de punten 55, 56 en 59 van het arrest van 27 maart 2014 in zaak C-314/12, ondanks het feit dat aan de uitzondering van artikel 3, lid 3, [derde alinea,] onder a), van verordening (EU) 2015/2120 is voldaan, alleen die verkeersbeheersmaatregelen mogen worden genomen die absoluut noodzakelijk, redelijk en evenredig worden geacht om de doelstelling van het beletten van toegang tot (illegale) inhoud of diensten te bereiken?

1. b) Indien vraag 1. a) bevestigend wordt beantwoord: Moeten de noodzaak, de redelijkheid en de evenredigheid van een dergelijke blokkeringsmaatregel in de zin van vraag 1. a) en de punten 56 en 57 van het arrest van het Hof van Justitie van 27 maart 2014 in zaak C-314/12 door de nationale regelgevende instanties in een procedure op grond van artikel 5, lid 1, van verordening (EU) 2015/2120 worden getoetst dan wel door de overheidsinstanties of rechterlijke instanties die beslissen over het bestaan van vorderingen tot staking van rechthebbenden tegen ISP’s als „tussenpersonen” in de zin van artikel 8, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG (nationaal: § 81, lid 1a, UrhG)?

1. c) Indien vraag 1. a) bevestigend wordt beantwoord: Moeten de noodzaak, de redelijkheid en de evenredigheid van een dergelijke blokkeringsmaatregel in de zin van vraag 1. a) uitsluitend worden beoordeeld aan de hand van de maatstaf in hoeverre de voorgenomen blokkeringsmaatregel inbreuk maakt op het recht van de ISP op vrijheid van ondernemerschap in de zin van artikel 16 van het Handvest en op de rechten van eindgebruikers overeenkomstig artikel 3, lid 1, van verordening (EU) 2015/2120 respectievelijk op de vrijheid van informatie in de zin van artikel 11 van het Handvest, of moet bij deze afweging in de zin van de vaststellingen van het Hof in punt 60 van het arrest van 27 mei 2014 in zaak C-314/12 ook rekening worden gehouden met de (technische) doeltreffendheid van een bepaalde verkeersbeheersmaatregel om te verhinderen dat de eindgebruikers van de ISP toegang krijgen tot de illegale inhoud/diensten, in het bijzonder gelet op het feit dat alle beschikbare blokkeringsmaatregelen uiteindelijk met een zekere (variërende mate van) technische inspanning kunnen worden omzeild?

1. d) Indien vraag 1. a) bevestigend wordt beantwoord: Moet artikel 3, lid 1 en lid 3, [derde] alinea, juncto artikel 3, lid 3, [derde alinea,] onder a), van verordening (EU) 2015/2120 aldus worden uitgelegd dat, wanneer een ISP voor de nakoming van zijn verplichtingen om de toegang tot illegale inhoud/diensten te verhinderen, beschikt over verschillende technisch geschikte

verkeersbeheersmaatregelen, de ISP hiervan alleen die maatregelen mag toepassen die voor eindgebruikers de minst vergaande beperkingen van hun rechten uit hoofde van artikel 3, lid 1 en lid 3, [derde] alinea, van verordening (EU) 2015/2120 of artikel 11, lid 1, en artikel 16 van het Handvest tot gevolg hebben, ongeacht hoe makkelijk of moeilijk het voor eindgebruikers in technisch opzicht is om de betrokken blokkeringsmaatregel te omzeilen?

2. Verzetten de bepalingen van artikel 3, lid 1 en lid 3, [derde] alinea, van verordening (EU) 2015/2120 junctis artikel 11, lid 1, en artikel 52, lid 1, van het Handvest, in het licht van de vaststellingen van het Hof van Justitie in de punten 55, 56 en 59 van het arrest van 27 maart 2014 in zaak C-314/12, zich tegen het toepassen of gelasten van blokkeringsmaatregelen die in de zin van artikel 3, lid 3, [derde alinea,] onder a), van verordening (EU) 2015/2120 door een ISP worden genomen teneinde te voldoen aan de wettelijke of door een rechter of overheidsinstantie opgelegde verplichtingen om de toegang tot (illegale) inhoud of diensten te beletten, door het blokkeren van het verkeer naar of vanaf bepaalde IP-adressen („IP-blocking”) die zijn toegewezen aan de domeinen waar deze illegale inhoud of diensten worden aangeboden, wanneer daarbij technisch gezien niet kan worden uitgesloten dat deze maatregel ook de toegang van eindgebruikers tot inhoud, toepassingen of diensten blokkeert die door andere, niet-betrokken eindgebruikers op andere domeinen worden aangeboden, omdat aan hun domeinen hetzelfde IP-adres is toegewezen als aan dat waarop de illegale inhoud of diensten worden aangeboden („IP-overblocking”)?

Aangevoerde nationale bepalingen

§ 81 („Vordering tot staking”) van de Bundesgesetz über das Urheberrecht an Werken der Literatur und der Kunst und über verwandte Schutzrechte (wet op het auteursrecht op werken van letterkunde en kunst en op de naburige rechten) bepaalt:

„1. De houder van een op de onderhavige wet gebaseerd exclusief recht waarop inbreuk is gemaakt, of die een dergelijke inbreuk te vrezen heeft, kan een vordering tot staking instellen. De eigenaar van een onderneming kan ook in rechte worden aangesproken wanneer de inbreuk tijdens de exploitatie van zijn onderneming door een werknemer of een lasthebber is gemaakt of dreigt te worden gemaakt; § 81, lid 1a, is van overeenkomstige toepassing.

1a. Indien degene die een dergelijke inbreuk heeft gemaakt of dreigt te maken, gebruik maakt van de diensten van een tussenpersoon, kan ook tegen die tussenpersoon een stakingsvordering in de zin van lid 1 worden ingesteld. Indien de tussenpersoon voldoet aan de voorwaarden voor uitsluiting van de aansprakelijkheid in de zin van de artikelen 4 tot en met 6 van verordening (EU) 2022/2065 betreffende een eengemaakte markt voor digitale diensten en tot wijziging van richtlijn 2000/31/EG (digitaaldienstenverordening), PB L 331 van

27 oktober 2022, blz. 1, kan hij echter pas in rechte worden aangesproken na te zijn aangemaand.”

Aangevoerde Unierechtelijke bepalingen

Verordening (EU) 2015/2120 van het Europees Parlement en de Raad van 25 november 2015 tot vaststelling van maatregelen betreffende open-internettoegang en tot wijziging van richtlijn 2002/22/EG inzake de universele dienst en gebruikersrechten met betrekking tot elektronische-communicatienetwerken en -diensten en verordening (EU) nr. 531/2012 betreffende roaming op openbare mobielecommunicatienetwerken binnen de Unie (PB 2015, L 310, blz. 1), overwegingen 4, 6, 8-13, artikel 3

Richtlijn 2001/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2001 betreffende de harmonisatie van bepaalde aspecten van het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij (PB 2001, L 167, blz. 10), artikel 8

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure alsmede voornaamste argumenten van partijen

Technische grondslagen

- 1 Op basis van een rapport van een deskundige van de regelgevende instantie baseert de verwijzende rechter zich op de volgende technische feiten:
  - Een IP-blokking is een blokking die door een ISP op zijn eigen netwerk wordt gecreëerd. Technisch gezien worden daarbij IP-pakketten die het geblokkeerde IP-adres als bestemming hebben, niet door de aanbieder doorgegeven, zodat er geen verbinding tot stand komt met het geblokkeerde IP-adres. Het betrokken IP-adres is dus niet toegankelijk voor de eindgebruikers van deze ISP.
  - Eigenaars van het geblokkeerde IP-adres kunnen de blokking alleen indirect herkennen. De blokking is niet beperkt tot specifieke domeinen of diensten; integendeel, geen enkele inhoud en geen van de diensten die onder dit IP-adres worden aangeboden, zijn toegankelijk voor eindgebruikers van de betrokken ISP.
  - Het is voor eindgebruikers en ISP's niet mogelijk om alle inhoud op te vragen die achter een domein is opgeslagen, noch kunnen alle domeinen die aan een IP-adres zijn toegewezen, worden opgevraagd. Alleen de beheerder van de server kan dit doen.
  - Aangezien alleen de eigenaar van het IP-adres op de hoogte is van de inhoud die onder dit IP-adres kan worden opgevraagd, kan bij het instellen van een IP-blokking door een ISP steeds een „overblocking” voorkomen – dat wil

zeggen het blokkeren van inhoud die geen verband houdt met de reden voor en de inhoud van de blokkering.

- Het IP-adres in kwestie 190.115.18.20 is toegewezen aan de hostingdienst „DDoSGuard”. Het beheer van de inhoud onder dit IP-adres is dus technisch alleen mogelijk voor DDoS-Guard. Aangenomen moet worden dat DDoS-Guard hier handelt als hostingprovider en inhoud opslaat of beschikbaar stelt in opdracht van haar klanten. Daarbij wordt de opvraagbare inhoud geleverd door een klant van DDoS-Guard zonder dat de klant zelf als eigenaar van het IP-adres wordt geregistreerd.
- Aangezien een blokkering van het IP-adres vanuit technisch oogpunt beperkt is tot het adres en niet tot inhoud, zou een ingestelde blokkering ook gevolgen hebben voor alle andere inhoud. In dat geval zou het voor eindgebruikers van de ISP's die een blokkering hebben ingesteld, ook niet mogelijk zijn toegang te krijgen tot nieuwe inhoud van nieuwe eigenaars. Om dezelfde reden blijft de blokkering gevolgen hebben wanneer nieuwe inhoud beschikbaar wordt gesteld onder dezelfde eigenaar – vanuit technisch oogpunt wordt door een IP-blokkering in ieder geval steeds alle inhoud van een IP-adres geblokkeerd, ongeacht de datum waarop deze is gecreëerd, de datum van wijziging of de persoon die gemachtigd is om over de inhoud te beschikken.
- Technisch gezien is het voor een aanbieder van diensten makkelijk om een blokkering te omzeilen door van IP-adres te veranderen. Eindgebruikers merken dit niet, aangezien het domein hetzelfde blijft. Voor een verandering van IP-adres is dus alleen de beschikbaarheid van een ander IP-adres vereist.
- Er zijn ook verschillende technische mogelijkheden voor eindgebruikers om IP-blokkeringen te omzeilen, waarvoor geen uitgebreide IT-kennis nodig is.

Feiten

- 2 Op 31 augustus 2022 heeft de partij in de procedure, Salzburg AG für Energie, Verkehr und Telekommunikation, een ISP, aan de Telekom-Control-Kommission (nationale regelgevende instantie overeenkomstig artikel 5 van verordening [EU] 2015/2120, hierna: „regelgevende instantie”) medegedeeld dat zij de toegang tot een nader genoemd IP-adres op grond van § 81, lid 1a, UrhG door middel van een IP-blokkering had geblokkeerd naar aanleiding van een aanmaning van de rechthebbende SATEL Film GmbH (hierna: „verzoekster”).
- 3 In haar besluit van 7 augustus 2023 oordeelde de regelgevende instantie dat de door de ISP ingestelde toegangsblokkering een inbreuk vormde op artikel 3, lid 3, van verordening (EU) 2015/2120 en gelastte zij de opheffing van de blokkering; dit besluit werd aangevochten voor de verwijzende rechter.
- 4 In het bestreden besluit heeft de regelgevende instantie vastgesteld dat de ISP ook een IP-blokkering had ingesteld voor het IPv4-adres „190.115.18.20”, naast

talrijke DNS-blokkeringen. Bij omzeiling van de IP-blokkering wordt volgens haar toegang verkregen tot de inhoud van het streamingportaal „Serienstream – S.TO” en dus op auteursrechtelijk beschermde inhoud. Bovendien is genoemd IP-adres toegewezen aan de hostingdienst respectievelijk Content Delivery Network „DDoS-Guard”. Technisch gezien kan alleen DDoS-Guard of haar klant de inhoud die toegankelijk is onder dit IP-adres, bepalen, beheren en wijzigen. DDoS-Guard als hostingprovider is door verzoekster niet verzocht om de betrokken inhoud te verwijderen. Steekproefsgewijs opvraagbare video’s van het streamingportaal „Serienstream – S.TO” dat toegankelijk is onder IP-adres 190.115.18.20, worden niet rechtstreeks via het betrokken IP-adres geleverd, maar met behulp van de diensten van verschillende videostreaming-providers, met gebruikmaking van zogenoemde „iFrames” van andere IP-adressen, waarbij de videostream vanuit het perspectief van de eindgebruiker wordt voorgesteld als onderdeel van het streamingportaal „s.to”.

- 5 Op het betrokken IP-adres was volgens de regelgevende instantie ook een website over cryptomunten tijdelijk beschikbaar en in het verleden werden ook andere diensten met betrekking tot financiële producten op dit IP-adres aangeboden. Uiteindelijk heeft deze instantie op basis van een technisch rapport vastgesteld dat het technisch niet mogelijk is om alle domeinen en inhoud die beschikbaar zijn op IP-adres „190.115.18.20” te identificeren.
- 6 Verzoekster heeft beroep ingesteld tegen dit besluit. Zij heeft in dit verband aangevoerd dat het standpunt van de regelgevende instantie dat de IP-blokkeringen ontoelaatbaar waren wegens overblocking, onjuist was. Volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie (arrest in zaak C-314/12) is een blokkering van de toegang die tot overblocking kan leiden, toelaatbaar indien deze evenredig is. De juridische beoordeling van de verwerende regelgevende instantie dat de IP-blokkeringen een grotere inmenging in de rechten van eindgebruikers zouden betekenen dan DNS-blokkeringen, is in dit specifieke geval volledig ongefundeerd. Bovendien heeft verzoekster aangetoond dat op het moment waarop uitspraak werd gedaan via geen van de bekende domeinen die door het betrokken IP-adres worden gehost (ook in het verleden), inhoud van derden toegankelijk was die niet structureel in strijd was met het auteursrecht. Volgens de bevindingen van een particuliere deskundige is het risico van overblocking in casu „uiterst gering”, aldus verzoekster.
- 7 In de beroepsprocedure gaat het om de vraag welke redelijke verkeersbeheersmaatregelen in de zin van artikel 3 van verordening (EU) 2015/2120 een ISP als „tussenpersoon” (artikel 8, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG) moet respectievelijk mag nemen om de toegang te beletten tot websites waarop hoofdzakelijk of uitsluitend auteursrechtelijk beschermde inhoud van derde rechthebbenden zonder hun toestemming beschikbaar wordt gesteld of waarop naar dergelijke inhoud wordt verwezen (via „links”) Concreet rijst de vraag welk soort maatregelen tot technische blokkering van websites door een ISP moet worden genomen zonder dat deze maatregelen inbreuk maken op verordening (EU) 2015/2120 of het Handvest van de grondrechten – een inbreuk is mogelijk

omdat die blokkeringsmaatregelen technisch gezien zo ver kunnen gaan dat zelfs (vermoedelijk legale) inhoud of diensten van derden die niet betrokken zijn bij de onrechtmatige inbreuk op het auteursrecht, (mede) geblokkeerd kunnen worden, die onder een ander domein maar onder hetzelfde IP-adres beschikbaar worden gesteld (zie in dit verband het arrest van het EHRM van 23 juni 2020 in zaak BULGAKOV vs. RUSSIA [app. 20159/15] – het EHRM heeft een schending van het recht op vrijheid van informatie en van meningsuiting in de zin van artikel 10 EVRM vastgesteld, omdat een ISP door middel van een IP-blokkering werd verplicht een volledige website te blokkeren, terwijl illegale inhoud slechts op een of twee subpagina's van de website aanwezig was). De regelgevende instantie leidt hieruit af dat het overblokkeren van domeinen die niet betrokken zijn bij de inbreuk en die slechts (toevallig) het IP-adres delen met het domein waaronder de illegale inhoud toegankelijk is, juist moet worden aangemerkt als een inbreuk op artikel 10 EVRM of artikel 11 van het Handvest.

- 8 In casu gaat het om de vraag of de IP-blocking (volledige blokkering van het dataverkeer van of naar bepaalde IP-adressen in tegenstelling tot DNS-blocking, waarbij slechts één of meer domeinen op de DNS-server van de ISP worden geblokkeerd) toelaatbaar is wanneer mogelijk ook domeinen die niet bij de inbreuk betrokken zijn, worden geblokkeerd („IP-overblocking”). In dit verband moet rekening worden gehouden met het feit dat het technisch niet mogelijk is vooraf vast te stellen hoeveel domeinen mogelijk onbedoeld eveneens worden geblokkeerd.
- 9 Vervolgens rijst de vraag aan de hand van welke criteria de evenredigheid, de redelijkheid en de aanvaardbaarheid van dergelijke blokkeringsmaatregelen door de nationale rechterlijke instanties of overheidsinstanties moeten worden beoordeeld. In dit verband vraagt de verwijzende rechter zich ook af hoe het arrest van het Hof in zaak C-314/12 concreet moet worden uitgelegd, aangezien de Oostenrijkse civiele rechters zich volgens de verwijzende rechter op dat arrest hebben gebaseerd in de context van op het auteursrecht gebaseerde stakingsvorderingen om het bezwaar van overblocking af te wijzen dat ISP's tegen de redelijkheid van een IP-blokkering hebben ingesteld.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 10 De verwijzende rechter vraagt naar de concrete uitlegging van de uitzonderingsbepaling in artikel 3, lid 3, [derde] alinea („[...] behalve indien – en slechts zolang – dit nodig is om [...]”) in samenhang met artikel 3, lid 3, [derde alinea,] onder a), van verordening (EU) 2015/2120, aangezien deze bepaling pas na het arrest in zaak C-314/12 is vastgesteld en er nog geen rechtspraak over bestaat. Hij wenst met name te vernemen of de toepassing van deze uitzonderingsbepaling, dat wil zeggen het voldoen aan een nationale wettelijke bepaling die in overeenstemming is met het Unierecht, op grond waarvan de ISP de toegang tot specifieke inhoud of diensten moet beletten („internetblokkades” respectievelijk „blokkeringsmaatregelen”), tot gevolg heeft dat alle voorschriften

en verboden van artikel 3, lid 3, van verordening 2015/2120 niet langer relevant zijn, dan wel of ook in dat geval door de ISP alleen die verkeersbeheersmaatregelen mogen worden genomen die absoluut noodzakelijk, redelijk en evenredig worden geacht teneinde het doel van blokkering van de toegang tot de (illegale) inhoud te bereiken.

- 11 In het bijzonder moet worden verduidelijkt of en in welke mate overblocking is toegestaan en welk soort overblocking toelaatbaar zou kunnen zijn (DNS-overblocking of IP-overblocking). De verwijzende rechter acht dit relevant, aangezien volgens hem uit de vaststellingen van het Hof in het arrest C-314/12 niet kan worden afgeleid dat iedere vorm van overblocking moet worden getolereerd en dat eindgebruikers slechts in het geval van een onevenredige en buitensporige beperking van hun rechten daartegen kunnen opkomen.
- 12 De verwijzende rechter acht het bovendien problematisch dat in de eerdere rechtspraak van de Oostenrijkse civiele rechters over het bestaan van stakingsvorderingen op grond van artikel 8, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG alleen rekening is gehouden met de eindgebruikers die zelf klant waren van de ISP die de IP-blokkeringen heeft ingesteld (zie OGH van 24 juni 2014, 4 Ob 71/14s). Gebruikers die bijvoorbeeld websites aanbieden en daar diensten exploiteren – die in het geval van overblocking dan eveneens niet meer toegankelijk zouden zijn – worden echter niet op de hoogte gesteld van of kunnen technisch niet eenvoudig kennismaken van de blokkering, hetgeen een mogelijke beperking van hun rechten vormt, hoewel zij ook uitdrukkelijk onder de definitie van „eindgebruikers” in de zin van artikel 3, lid 1, van verordening (EU) 2015/2120 vallen.
- 13 Bovendien lijken de civiele rechters zich ter rechtvaardiging van de toelaatbaarheid van overblocking te baseren op premissen die niet volledig verenigbaar zijn met de vaststellingen van het Hof in punt 63 van arrest C-314/12 of de in artikel 3, lid 3, derde alinea, van verordening (EU) 2015/2120 opgenomen beperking „[...] behalve indien – en slechts zolang – dit nodig is om [...]”. Men gaat er namelijk van uit dat voor een blokkering van websites (enkel) een uitdrukkelijke of toereikende rechtsgrondslag vereist is om in het licht van de aangehaalde bepaling toelaatbaar te zijn, zonder in te gaan op de noodzaak, de redelijkheid en de evenredigheid van dergelijke blokkeringsmaatregelen (zie OGH, 24 oktober 2017, 4 Ob 121/17y).
- 14 Bovendien is het volgens de verwijzende rechter problematisch dat in eerdere beslissingen van de nationale civiele rechters geen onderscheid is gemaakt tussen en geen concreet onderzoek is verricht naar het soort overblocking (DNS- versus IP-overblocking). Vanuit technisch oogpunt lijkt men er ten onrechte van uit te zijn gegaan dat, ongeacht of er een IP- of DNS-blokkade is ingesteld, alleen eventuele legale inhoud wordt geblokkeerd die toegankelijk is onder hetzelfde domein als de illegale inhoud die moet worden geblokkeerd. Een IP-overblocking kan echter veel ruimere gevolgen hebben, aangezien de inhoud of diensten van derden die op andere domeinen worden aangeboden en die – afgezien van het

toevallig identieke IPv4-adres van het domein – geen verband houden met de illegale inhoud of diensten in kwestie, eveneens kunnen worden geblokkeerd.

- 15 In een andere procedure (zie OGH 24 januari 2018, 3Ob1/18w) werd vastgesteld dat een eventueel overblocking min of meer irrelevant was. Terwijl de civiele rechter, zonder een onderscheid te maken tussen het soort overblocking, overblocking als toelaatbaar lijkt te beschouwen, ongeacht de reikwijdte en de gevolgen ervan voor derde eindgebruikers, is de regelgevende instantie als bevoegde regelgevende instantie op grond van artikel 5, lid 1, van verordening 2015/2120, van oordeel dat iedere vorm van IP-overblocking ontoelaatbaar is wegens schending van de rechten van niet-betrokken derde eindgebruikers die voortvloeien uit artikel 3, lid 1, van verordening (EU) nr. 2015/2120, hetgeen op zijn beurt neerkomt op een ruim verbod op IP-blokkeringen. De aan het Hof voorgelegde vragen hebben tot doel deze tegenstrijdigheid op te lossen.

Vraag 1.a)

- 16 Deze vraag gaat – net als alle andere vragen – uit van een situatie waarin een rechthebbende zijn stakingsvorderingen uit hoofde van artikel 8, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG instelt tegen een ISP, aangezien deze als tussenpersoon toegang verleent tot websites waarop auteursrechtelijk beschermde werken op een structureel inbreukmakende manier worden aangeboden of waarop links in de vorm van registers worden aangeboden naar andere websites waarop die werken kunnen worden geraadpleegd. De ISP is verplicht om aan deze vordering tot staking van het verschaffen van toegang te voldoen, en moet vervolgens blokkeringsmaatregelen nemen om de toegang tot deze websites daadwerkelijk te beletten. De aard van deze maatregelen is een zaak van de ISP, met dien verstande dat er een brede consensus bestaat tussen de rechthebbenden, de ISP en de autoriteiten dat DNS-blokkering in de eerste plaats moet worden toegepast om het risico van overblocking tot een minimum te beperken.
- 17 In het recente verleden hebben de rechthebbenden echter, zoals in het hoofdgeding, steeds vaker de blokkering van het IP-adres verlangd dat gekoppeld is aan het domein „waarachter” de structureel auteursrechtinbreukmakende website wordt aangeboden – dit leidt tot een aanzienlijk groter risico van IP-overblocking en kan ook gevolgen hebben voor derde domeinen die in hun geheel niet betrokken zijn bij de inbreuk op het auteursrecht en die hetzelfde IP-adres hebben.
- 18 Derhalve rijst de vraag onder welke voorwaarden, of binnen welke grenzen, blokkeringsmaatregelen van een ISP om de toegang tot „unlawful content” te beletten (ongeacht de aard ervan), toelaatbaar zijn, of overblocking in beginsel überhaupt is toegestaan en, indien overblocking niet in beginsel ontoelaatbaar is, in hoeverre overblocking is toegestaan in het licht van de rechten van eindgebruikers in de zin van artikel 3, leden 1 en 3, van verordening (EU) 2015/2120 en artikel 11, lid 1, en artikel 16 van het Handvest. Dit leidt tot de

verdere vraag of de toepassing van de uitzonderingsbepaling in artikel 3, lid 3, [derde alinea,] onder a), van verordening (EU) 2015/2120 betekent dat artikel 3, leden 1 en 3 van verordening (EU) 2015/2120 in deze gevallen volledig irrelevant wordt, zodat de toepassing van de uitzonderingsbepaling tot gevolg heeft dat de blokkeringsmaatregelen die in dit geval door de ISP moeten worden genomen, niet aan andere door verordening (EU) 2015/2120 opgelegde beperkingen of restricties onderworpen zijn.

Vraag 1.b)

- 19 Deze vraag betreft de omvang van de bevoegdheden van de nationale regelgevende instanties (artikel 5 van verordening [EU] 2015/2120), die verplicht zijn nauwlettend toe te zien op de naleving van de artikelen 3 en 4 van die verordening en erop toe te zien dat deze worden nageleefd. De bevoegdheid om te beslissen over stakingsvorderingen van rechthebbenden tegen ISP's in de zin van artikel 8, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG is echter door de nationale wetgever overgedragen aan de civiele rechter. Concreet wenst de verwijzende rechter derhalve te vernemen of de definitieve beslissing over de vraag of de blokkeringsmaatregelen van een ISP (van welke aard dan ook) op grond van artikel 3, lid 3, [derde alinea,] onder a), van verordening (EU) 2015/2120 ter voorkoming van de toegang tot inhoud die structureel inbreuk maakt op het auteursrecht, in overeenstemming zijn met of inbreuk maken op artikel 3 van verordening (EU) 2015/2120, door de nationale regelgevende instantie (door middel van toezicht en handhaving op grond van artikel 5 van verordening 2015/2120) moet worden genomen, dan wel of deze beslissing moet worden genomen door die autoriteit of door die rechter die uitspraak moet doen over de stakingsvorderingen in de zin van artikel 8, lid 3, van richtlijn 2001/29/EG of over de uitvoering daarvan. Hoewel het arrest van het Hof in zaak C-314/12 overwegingen dienaangaande bevat, geven deze de juridische situatie weer die bestond vóór de vaststelling van verordening (EU) 2015/2120. De nationale rechter verzoekt derhalve om verduidelijking of actualisering van de wijze waarop deze vraag moet worden beoordeeld in het licht van de ruime en uitgebreide bevoegdheden van de nationale regelgevende instanties die zijn vastgelegd in artikel 5, lid 1, van verordening 2015/2120 of, in het kader van een hogere voorziening, door de verwijzende bestuursrechter.
- 20 Er is een verduidelijking nodig, aangezien momenteel zowel de civiele rechter die uitspraak doet over stakingsvorderingen als de overheidsinstantie als nationale regelgevende instantie aanspraak lijken te maken op de toetsingsbevoegdheid in de zin van de punten 56 en 57 van het arrest van het Hof van Justitie in zaak C-314/12. De verwijzende rechter vraagt zich af of de nationale regelgevende instantie de haar toevertrouwde uitgebreide taken van toezicht en handhaving van artikel 3 van verordening (EU) 2015/2120 in de zin van artikel 5, lid 1, van die verordening daadwerkelijk kan vervullen indien haar deze toetsingsbevoegdheid de facto zou zijn ontnomen.

Vraag 1.c)

- 21 De derde vraag, die eveneens afhangt van een bevestigend antwoord op de eerste vraag, heeft tot doel de concrete criteria vast te stellen op grond waarvan de toelaatbaarheid respectievelijk de redelijkheid en de evenredigheid van een blokkeringsmaatregel van een ISP moet worden gemeten. Uit de vaststellingen van het Hof in zijn arrest in zaak C-314/12 (punten 57 en 58) blijkt dat rekening wordt gehouden met het feit dat uiteindelijk elke blokkeringsmaatregel die door de ISP wordt toegepast, met een zekere technische inspanning kan worden omzeild door de eindgebruikers die klant zijn van de ISP.
- 22 Volgens de verwijzende rechter blijkt uit het rapport van de officiële deskundige dat zowel IP-blokkeringen als DNS-blokkeringen met dezelfde of een soortgelijke technische kennis kunnen worden omzeild.
- 23 Het Hof wordt derhalve verzocht te beoordelen of de toelaatbaarheid van de blokkeringsmaatregel in de eerste plaats moet worden beoordeeld aan de hand van de reikwijdte of de omvang van de aantasting van de rechten van de ISP op grond van artikel 16 van het Handvest en van de rechten van eindgebruikers uit hoofde van artikel 3, lid 1, van verordening (EU) 2015/2120 of van de vrijheid van informatie in de zin van artikel 11 van het Handvest, dan wel of met hetzelfde gewicht rekening moet worden gehouden met de parameters van de doeltreffendheid van een blokkeringsmaatregel van een ISP ter voorkoming van toegang tot illegale inhoud in vergelijking met de technische inspanning van een eindgebruiker om deze te omzeilen.

Vraag 1.d)

- 24 Ook deze vraag hangt af van het bevestigende antwoord op de eerste vraag en houdt rechtstreeks verband met vraag 1.c). De verwijzende rechter wenst te vernemen of, ervan uitgaande dat de ISP over verschillende technisch gelijkwaardige blokkeringsmaatregelen beschikt, in het licht van de vaststellingen van het Hof in punt 56 van zijn arrest in zaak C-314/12, alleen die blokkeringsmaatregelen mogen worden toegepast die de rechten van eindgebruikers op grond van artikel 3, lid 1, van verordening (EU) 2015/2120 respectievelijk artikel 11, lid 1, van het Handvest het minst beperken. Onder „technisch gelijkwaardig” verstaat de verwijzende rechter in dit geval dat zowel DNS- als IP-blokkeringen met vergelijkbare technische inspanningen kunnen worden omzeild.

Vraag 2.)

- 25 Met deze vraag verzoekt de verwijzende rechter het Hof, in het licht van het arrest van het EHRM van 23 juni 2020 in zaak BULGAKOV vs. RUSSIA (app. 20159/15), om concrete uitlegging van de uit het Unierecht voortvloeiende rechtsvraag, die centraal staat in de onderhavige procedure van de verwijzende

rechter, namelijk of artikel 3, lid 1 en lid 3, derde alinea, van verordening (EU) 2015/2120, gelezen in samenhang met artikel 11, lid 1, en artikel 52 van het Handvest, zich verzet tegen de toepassing door een ISP van een permanente IP-blokkering wanneer het technisch niet mogelijk is om vooraf met zekerheid uit te sluiten dat er sprake zal zijn van een IP-overblokkering en dat de blokkering van het IP-adres bijgevolg de toegang verhindert tot inhoud of diensten onder andere domeinen die eveneens onder het IP-adres vallen of vielen dat moet worden geblokkeerd, zonder zelf bij de inbreuk betrokken te zijn.